

Mr. Anton Jančigar, poslovodja Kresse's Meat Market, 533 Superior Ave., ima za praznik posebno znižane cene na meso. Rojake prosimo, da prebere njegov današnji oglas. Za vse niti izvrstno blago po najnižjih cenah se oglašite pri Kresse's Meat Market.

⊙ Pismo ima' pri nas Theresa Bole.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrti \$1.75
Za Evropo, celo leto \$8.00; pol leta \$4.00; za četrti leta \$2.50
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83

No. 306, Fri., Dec. 30th, 1932

Razmere v domovini

Povdarjali smo v našem časopisu že ponovno, da današnji časi niso niti prilični niti potrebni, da se neti med Jugoslavlani prepri, mržnja in napadi na vladu, ker je vse to kot nalašč napeljana voda na mussolinski mlin v Rimu, ki lik ropateljni ptici gleda z največjim zadovoljstvom na mržnjo med Jugoslavlani, katera mržnja, če se ne bo nehala, bo Italiji sijajna prilika, da odnese še druge kose slovenskega in hrvatskega ozemlja. Tozadevno piše ljubljanski dnevniki "Jutro" v svojem uvodnem članku:

Že včeršnjem uvodniku smo zabeležili alarmantno vest, ki jo je objavil ugledni in svetovnoznani angleški novinar Wickham Steed v nedeljski številki londonskega "Times". Steed je poročal o tajnih načrtih, ki so jih v Rimu skovali ali jih morda še kujejo predstavniki Mussolinijeve Italije, Hitlerjeve Nemčije in Gombošve Madžarske. Opozorili smo tudi, da je moral imeti za svoja razkritja vsekar stvarno podlago. Kakršnakoli pa je ta podlaga, o tem ni dvoma, da je glavna ost sklenjenih ali snujočih se načrtov naperjena proti naši državi. Jugoslavija, ki je kljub svoji skromnosti in miroljubnosti trn v peti nekaterim neprimerno večjim narodom, naj bi pač za vedno izginila z zemeljske površine, njeno ozemlje pa se porazdelilo na desno in levo med njene grobarje. V Rimu so sklepali našo pogubo in našo smrt.

Istočasno s tem tajnim rimskim sklepom smo izvedeli tudi za sklep nekega drugega več ali manj tajnega sestanka, ki se je vršil, menda tudi istočasno z rimskim, na naših tleh v Zagrebu. Pred dnevi so se namreč sestali v Zagrebu pod predsedstvom g. dr. Mačka nekateri pristaši bivše Radiceve stranke in nekaj drugih gospodov, ki se še vedno niso otreli šablani g. Svetozarja Pribičevića. Etabilirali so se kot "voditelji naroda" in postavili program, ki naj bi tvoril osnovo opozicijskega pokreta v naši državi. V svoji resoluciji naglašajo načelo narodne suverenosti kot edini izvor vsake avtoritete. Izključno kmečki program proglašajo za edino linijo našega celokupnega javnega življenja in izjavljajo, da je šestojanuarski režim najjačja forma absolutistične negemonije Srbijancev nad vsemi ostalimi deli naroda in države. Ob enem zahtevajo, da se naša nacionalna zgodovina vrne nazaj v leto 1918, v dobo pred ustanovitvijo Jugoslavije, v čase splošnega kosa.

Pred vsem je treba pibiti, da zagrebška resolucija g. Mačka in njegovih tovarišev ni morda pričetek kake resnejše opozicijske akcije, temveč je v svojem bistvu zaključek mnogih poskusov, da se med nasprotniki današnjega režima napravi skupen program. Poskusi so se popolnoma posrečili in s svojo resolucijo se gg. Maček in tovariši vračajo nazaj v svoj stari intransigentni kotic. Nade, ki jih je g. Korošec kot glavni posrednik med srbijanskimi opozicijalci ter hrvatskimi in slovenskimi separatisti vzbujal zlasti tudi pri svojih pristaših v Sloveniji, so žalostno propadle. Pokazalo se je, da je tako zvana opozicija nesposobna ustvariti skupno vojsko. Dogodki bodo kmalu pogazili vse te kujajoče se politike in to tem prej, ker je sedaj celemu svetu odkrita njihova nesposobnost, ustvariti pozitiven državni in narodni program, ki edini bi mogel dati nekaj upanja, da bi v bodoče gospodje Mački Korošci in njim sorodni še igrali kako pomembnejšo vlogo v našem političnem življenju.

Toda vrnimo se nazaj k resoluciji. V točkah, ki so bile v Zagrebu sprejete, se krije zelo nespretno čisto veleizdajniška tedenca. Vse zagrebške fraze ne pomenijo drugega, nego da se ta gospoda izjavlja proti kralju in monarhiji in da ne priznava naše države. Gg. Maček in njegovi prijatelji so predrzni dovolj, da zahtevajo revizijo zgodovinskega dejstva od 1. decembra 1918, ki je bilo ustvarjeno z neskončnimi žrtvami celokupnega naroda, z mučeniškimi smrtjo stotisočev njegovih sinov in z enotno voljo vseh Srbov, Hrvatov in Slovencev. G. Maček bi se sedaj hotel znova pogajati, ali naj se Jugoslavija ustanovi ali ne! In g. Pribičević bi se očitno ne strašil, svojo užaljeno ambicijo postaviti nad življenjske interese celokupnega našega naroda!

Zagrebška resolucija je drastičen primer herostratskega razdejavanja in tipičen primer zločinske podpore vsem onim, ki bi hoteli svoje zastave razviti na razvalinah Jugoslavije. Koliko neokusnosti je skrito v resoluciji, se vidi tudi iz izjave o hegemoniji, ko je resnica, da je bil šestojanuarski režim proglašen tudi zato, da strmoglavni hegemonistični stremeljenja, in je jasno, da so načela nove jugoslovenske politike v glavnem akcija proti nadvladi enega dela naroda nad drugim. Praktičnemu izvajanju državne politike in narodnega programa se je v mnogem za posrečilo popraviti grehe one politike, ki je potom raznih interesnih aranžmanov v prejšnosti najbolj vzdrževala odkrite ali prikriti hegemonistične tendence.

Neiskrenost in demagoštvo s čistim kmečkim programom zagrebški gospodi ne bo pomagalo. Naš kmet vidi, da haš sedanja politika bolj kakor kadarkoli v prejšlosti stoji na pravilnem razumevanju interesov našega kmečkega ljudstva in da je ta politika v najtežjih časih kmetu dala koristi, ki so daleč od kmečke gospode v vili g. Mačka. Zagrebški sestanek je tragičen dokaz, kam dospelo ljudje, ki svojih osebnih interesov ne znajo podrediti splošnim narodnim in državnim interesom in pri katerih je osebna ambicioznost več vredna kakor obstoj in usoda naroda. K sreči bo zagrebška resolucija ostala le žalostna epizoda. Edini uspeh, ki ga

bodo zagrebški gospodje s svojim veleizdajalskim činom dosegli, bosta prijateljski fašistični pozdrav in priznanje vseh onih, ki ne morejo mirno spati, ko gledajo, da postaja Jugoslavija zaščitnica svojega naroda in steber miru v Evropi.

D O P I S I

Cleveland (Collinwood), O. — Želim, da urednik Ameriške Domovine priobli to pismo dobesedno, kakor se glasi:

Collinwood, 3. jan. 1933. John in Mary Lokar, Cleveland, Ohio. Cenjeni sodrug in sodružica! Naznanjam vam, da je s. Ivan Jontez vložil proti vama obtožbo zaradi kršitve 4. točke IX člena pravil JSZ, ter vaju pozivam, da se udeležita seje kluba št. 49 dne 1. januarja 1933, na kateri se bo v smislu zahteve tožitelja vršila obravnava proti vama.

Opozarjam vas na to, da se bo obravnava vršila tudi v slučaju, da vi ne bi hoteli priti na sejo in da bo sklep seje vzletel temu veljaven.

S sodružnim pozdravom!

A. Skapin, tajnik-blagajnik kluba št. 49 (Pečat: Socialist Party, Branch 49 Cleveland, Ohio.)

Malo hočem pa vseeno odgovoriti na to pismo. Mislim, da se je v Podgoričan-Jontezovi glavi popolnoma zmešalo in tudi tistim, kateri so sklenili, da se me obtoži pri klubu št. 49.

Povem vam vsem skupaj, kateri ste sploh spisali to obtožnico, da midva sploh nimava ničesar več opraviti pri klubu, oziroma stari Lokar. Mene pa še nikoli niste videli na klubovi seji, ker nisem še nikdar simpatiziral z Barbičem in Podgoričan-Jontezom. Torej da ne boste preveč časa porabili, ne čakajte nikogar. Da bi se tiček Podgoričan-Jontez malo postavil, piše, da se bo obravnava vseeno vršila v slučaju, da ne prideva na sejo. Kar naj se vrši, nimava prav ničesar proti dotični obravnavi, ker dobro veste, da ne boste starega Lokarja nikdar več privabili nazaj in da bi se Barbič in Jontez malo oledpšala, pa mislita, da bosta izključila starega Lokarja iz JSZ. Toda zanj se ni treba nič brigat, ker on se je že sam izključil še septembra meseca t. l. Se takrat sem pisala Zajcu, uredniku Proletarca, da naj nas izbrše in če nas ni, je njegova krivda. Torej porabi čas v kaj bolj potrebne in ne bijte sami sebe po zobeh.

Sicer pa obžalujem, ker se pravilnega imena niste zapisali. Pa kaj zato, ali je Micka ali Urška ali Marjeta, to je pač meni vseeno in če je tudi vam prav, potem je O.K.

Nadalje sem čitala v Prosveti z dne 24. decembra od Podgoričana-Jonteza, ki piše med drugim: Meni se močno zdi, da razni kritiki Prosvetnega leposlovnega dela istega prav slabo ali pa sploh ne poznajo. S tem misli ta naš "pisatelj" romane. Jezi ga, ker se večina čitateljev ne briga za njegove povesti, pač pa povdarja, da se čitatelje bolj brigajo. Jaz pa mislim, da je končno vseeno.

Nadalje priporočam, naj čitatelje govorijo. Jaz mu odgovorim, kakor jaz mislim, druge pa, če mu bo katero odgovorila, naj mu po svoje. Jaz mislim, da pisatelj povesti bi moral pač drugače pisati, kakor to dela Podgoričan - Jontez. On sploh nima nobenega drugega dela, kakor da gre malo sem, malo tje, malo ugrizne tam, malo tukaj, kakor lačen volk, malo ime spremini in doma napravi kako mešanico, pa pošlje v list. Mislim, da drugi pisatelji delajo malo drugače. Predvsem pustijo pošteno ljudi pri miru in ne pišejo povesti o njih. To je moje mnenje.

Nadalje piše Podgoričan-Jontez, da se nikakor ne misli prerekati s tistimi, ki ga napadajo v Ameriški Domovini. Nisi prav zapisal. Zapisati bi moral: "ki ti odgovarjajo," ne "napa-

dajo." Tako bi se pravilno glasil. On piše "... da take malenkostne osebnosti rojakov, ki jih je človek imel nekoč za najboljše prijatelje." Dobro, ako smo bili prijatelji, zakaj si nas pa začel napadati na vse mogoče načine in to brez vzroka. Pišeš, da za take ljudi imaš edino le prezir. Ali veš, Podgoričan, tvoj prezir je meni deveta brigada. Ako bi nas bil vedno preziral, bi bilo morda tudi zate boljše. Misli si, da ti kot pisatelj, kakor se sam nazivaš, lahko pišeš kar hočeš in drugi bomo po molčali. Misli si, saj mi itak nihče ne zna odgovoriti. Toda vidi, da smo tudi mi ljudje, ki vidimo, slišimo in čutimo. Ne vem, čemu bi mi mirno čakali naj udrihajo drugi po nas brez vzroka. Povem ti, Podgoričan-Jontez, čeravno imam že šest križev na moji grbi, vendar se ne ustrašim odgovoriti mladeniču kakor si ti, dasi nisem nobena pisateljica. Se bomo pa še drugič kaj pomenili.

Lena Lokar, onga mama.

Starosti Slovenskega Sokola

Cleveland, O. — Ni bil moj namen oglasiti se in razpravljati zakaj in kako da se ni Slovenski Sokol udeležil proslave, ker je to zaudeva Sokola samega. Po vedano naj bo Stankotu Dolenču in vsem Sokolom, da je Sokol narodna organizacija, katera je stremela po osvoboditvi izpod avstrijskega jarma, pa ne

oziroma ne na kake žrtve doprineše za idejo Jugoslavije. (In danes je Sokol tisti, ki je čuvar Jugoslavije, pa če to mi odobravamo ali ne.)

Ni pa lepo, da bi se Sokol skrival pod narodnim plaščem in izvrševal nekaj, kar ni v skladu s sokolskimi načeli. Češki Sokol je pripoznal Sokola kraljevine Jugoslavije, kaj pa mi? Mislim, da ga nismo! In ako ga ne, ni pravilno, da imamo še ime Slovenski Sokol in ostane mo mrzli, ko Sokol Jugoslavije praznuje dan ujedinjenja.

Sokol Stanko Dolenc pripoveduje, da imamo prvo jugoslovansko zastavo, a obenem ubija svoje lastne besede, ko pravi, da je Slovenski Sokol. Zakaj nisi iskren in pusti jugoslovansko zastavo pri miru, ki je marsikateremu trn v peti. Pišeš tudi, da ste bili ali smo bili povabljeni, da se udeležimo proslave ujedinjenja in da ni bilo enega člana, ki bi spregovoril, da se naš Sokol udeleži. Zakaj toliko neresnice? Ti dobro veš, da je Slovenski Sokol praznoval ujedinjenje leta 1930 in leta 1931. Leta 1931 je stavil predlog brat Frank Lunka in kateri je bil tudi na obnem zboru sprejet, da Slovenski Sokol praznuje ujedinjenje in obenem pa 35, oziroma 36 letnico ustanove z banketom. To ti naj bo povedano, ki tako upoštevaš voljo članstva in obnega zbora. Tukaj je dokaz, kako malo pojmuješ Jugoslovanskega Sokola, njegova načela in principe. Dobro vem, da so si še danes bratje in sestre Sokoli, kateri si pomagajo z bratsko ljubeznijo eden do drugega; vsi za enega, eden za vse. In s tem delom bodo Sokoli doprinesli, da bo Jugoslavija enkrat res prava demokracija naša, pa če se ti s tem strinjaš ali ne.

Vinko Levstik, član Sokola.

Newburške novice

Bog vedi, kako prazno mora biti življenje onih nesrečnih ljudi, ki nimajo vere in torej nobenih praznikov. V borbi za vsakodajni kruh postane človeku težko, da komaj zmaguje svoje breme. Dan za dnem ena in ista pesem v tovarni, kadar je delo, kadar ga pa ni, pa zopet tisto nezno postopanje brez dela! Teden za tednom isto čudno enolično življenje brez vsakega presledka, brez upanja na kaj boljšega, brez solnce sreče; kakor izgubljen otrok v temnem, brezkonnem gozdu, ki ne najde izhoda, tako mora biti življenje brez nad in konečno odrešenje iz te solzne doline, tako mora biti strašno dolgočasno življenje brez Boga.

Koliko drugačno pa je življenje kristjana, kateremu daje sladko upanje Kristusova beseda! Tudi njega teži vsakodanjanje skrbi in ga muči borba za obstanek čez teden. Pride pa nedelja, in če tudi cel teden ni mislil na kaj prijetnejšega, kakor to, kako si bo pomagal naprej, nedelja ga spominja na Boga in njegovo vsemočnost, pred katero bo konečno morala bežati vsa pretkanost nepravilnih odevuhov in bo zasijalo solnce pravice v svitu katerega se bo moral razpršiti vsaka tuga in vsako razočaranje, kakor nteglja v jutranjih žarkih. Pride pa še ta ali oni praznik, ki nas spominja na Zveličarja, njegovo Mater, na tega ali onega svetnika, kateri je prav tako trpel, kakor mi, sedaj pa že živa večno plačilo v neminljivi sreči — kako to pokrepa človeka!

Izmed vseh takih dni je Božič najbolj blažen dan. Kakor žarek iz nebes pride ta praznik vsake leto, da poživljuje vse one, ki poznajo pomen tega blaženega dneva. Zlasti letos se mi zdi, da je ta praznik pripristemu človeku tisto, kar je bilo sv. Stefanu odprto nebo, ko so ga kamenjali.

Naše praznovanje je bilo letos ljubko in lepo. Cerkev je bila

oziroma ne na kake žrtve doprineše za idejo Jugoslavije. (In danes je Sokol tisti, ki je čuvar Jugoslavije, pa če to mi odobravamo ali ne.)

Ni pa lepo, da bi se Sokol skrival pod narodnim plaščem in izvrševal nekaj, kar ni v skladu s sokolskimi načeli. Češki Sokol je pripoznal Sokola kraljevine Jugoslavije, kaj pa mi? Mislim, da ga nismo! In ako ga ne, ni pravilno, da imamo še ime Slovenski Sokol in ostane mo mrzli, ko Sokol Jugoslavije praznuje dan ujedinjenja.

Sokol Stanko Dolenc pripoveduje, da imamo prvo jugoslovansko zastavo, a obenem ubija svoje lastne besede, ko pravi, da je Slovenski Sokol. Zakaj nisi iskren in pusti jugoslovansko zastavo pri miru, ki je marsikateremu trn v peti. Pišeš tudi, da ste bili ali smo bili povabljeni, da se udeležimo proslave ujedinjenja in da ni bilo enega člana, ki bi spregovoril, da se naš Sokol udeleži. Zakaj toliko neresnice? Ti dobro veš, da je Slovenski Sokol praznoval ujedinjenje leta 1930 in leta 1931. Leta 1931 je stavil predlog brat Frank Lunka in kateri je bil tudi na obnem zboru sprejet, da Slovenski Sokol praznuje ujedinjenje in obenem pa 35, oziroma 36 letnico ustanove z banketom. To ti naj bo povedano, ki tako upoštevaš voljo članstva in obnega zbora. Tukaj je dokaz, kako malo pojmuješ Jugoslovanskega Sokola, njegova načela in principe. Dobro vem, da so si še danes bratje in sestre Sokoli, kateri si pomagajo z bratsko ljubeznijo eden do drugega; vsi za enega, eden za vse. In s tem delom bodo Sokoli doprinesli, da bo Jugoslavija enkrat res prava demokracija naša, pa če se ti s tem strinjaš ali ne.

Vinko Levstik, član Sokola.

Newburške novice

Bog vedi, kako prazno mora biti življenje onih nesrečnih ljudi, ki nimajo vere in torej nobenih praznikov. V borbi za vsakodajni kruh postane človeku težko, da komaj zmaguje svoje breme. Dan za dnem ena in ista pesem v tovarni, kadar je delo, kadar ga pa ni, pa zopet tisto nezno postopanje brez dela! Teden za tednom isto čudno enolično življenje brez vsakega presledka, brez upanja na kaj boljšega, brez solnce sreče; kakor izgubljen otrok v temnem, brezkonnem gozdu, ki ne najde izhoda, tako mora biti življenje brez nad in konečno odrešenje iz te solzne doline, tako mora biti strašno dolgočasno življenje brez Boga.

Koliko drugačno pa je življenje kristjana, kateremu daje sladko upanje Kristusova beseda! Tudi njega teži vsakodanjanje skrbi in ga muči borba za obstanek čez teden. Pride pa nedelja, in če tudi cel teden ni mislil na kaj prijetnejšega, kakor to, kako si bo pomagal naprej, nedelja ga spominja na Boga in njegovo vsemočnost, pred katero bo konečno morala bežati vsa pretkanost nepravilnih odevuhov in bo zasijalo solnce pravice v svitu katerega se bo moral razpršiti vsaka tuga in vsako razočaranje, kakor nteglja v jutranjih žarkih. Pride pa še ta ali oni praznik, ki nas spominja na Zveličarja, njegovo Mater, na tega ali onega svetnika, kateri je prav tako trpel, kakor mi, sedaj pa že živa večno plačilo v neminljivi sreči — kako to pokrepa človeka!

Izmed vseh takih dni je Božič najbolj blažen dan. Kakor žarek iz nebes pride ta praznik vsake leto, da poživljuje vse one, ki poznajo pomen tega blaženega dneva. Zlasti letos se mi zdi, da je ta praznik pripristemu človeku tisto, kar je bilo sv. Stefanu odprto nebo, ko so ga kamenjali.

Naše praznovanje je bilo letos ljubko in lepo. Cerkev je bila

PAZITE SE PRED FLUI!
Čistite črevesle, očistite si ves sistem. Vzemite
TRINERJEVO
GREENKO VINO

Če verjamete
al' pa ne.

sem nadlegujejo: za kurjavo, za sveče, za šolske potrebščine in sedaj pridejo še davki in obresti! Če je težko skrbeti za družino, v današnjih dneh stiske, kaj naj rečemo o podjetju kot je cerkev in šola. Toda nočemo obupavati. Korajžno naprej, če tudi je figa v žepu. Enkrat bo že drugače, ali pa bo sodnji dan. Na sodnji dan bodo pa vsi dolgovitak izbrisani, tudi za naše sveče in kurjavo. Toda, saj tega nisem mislil omeniti. Hotel sem le reči: prav iskrena zahvala vsem darovalcem na Božič. Bog plati tisočero!

Pri svojih starih na obisku je bila za božične praznike Mrs. Angela Gergich, ki se je prej pisala Kenig, hčerka John in Marije Kenig iz 82. ceste. Družina Gergich stanuje v Worcester, New York. Ob tej priliki je bil tudi krščen Anthony John Jr.

Mrs. J. B. Fortuna, iz Maple Heights in Mrs. Škufca sta prejela žalostno vest iz Škocjana, da jima je tam umrla mati Marija Čudovan. Mrs. Fortuna in Mrs. Škufca izrekamo naše globoko sožalje na izgubi matere.

Naši igralci dramskega dr. Krka se pripravljajo, da ponovijo krasno igrano "Na Betlehemskih poljanah" v nedeljo po sv. Treh Kraljih. K tej pomembni igri bo pridejana še druga in sicer, "Sveti Trije Kralji." Vsako, ki je videl prvo igrano vprizorjeno zadnjič se je izrazil, da tako lepe igre še ni videl. Udeležba je bila zelo skromna takrat, ker je bil delovnik. Zato opozarjamo vse na to krasno predstavo, katero bo priredilo društvo Krka v prid cerkve na 8. januarja.

Dnevna vprašanja

1. Kdaj se vrši ljudsko štetje v Zedinjenih državah?
2. Koliko Židov se nahaja v mestu New York?
3. Koliko uslužbencev ima ameriška zvezna vlada?
4. Ali je ženska, ki je bila tujezemka, pa se je v letu 1905 poročila z ameriškim državljanom, postala ameriška državljanica, in ali je izgubila ameriško državljanstvo pravico, ko je njen mož umrl?
5. Imenujte imena predsednikov, katerih matere so še živele, ko so sinovi postali predsedniki.
6. Koliko je ura v New Yorku, če je v Ljubljani poldne?
7. Kdaj nastopi Mr. Frank J. Lausche svoj sodnijski urad?
8. Zena katerega predsednika slovenske podpore organizacije je pred kratkim umrla?
9. Kateri Slovenec je bil pri zadnjih volitvah izvoljen prvim državnim pravnikom v Zedinjenih državah?
10. Kako se imenuje sedanji šerif v Clevelandu?

Odgovori na vprašanja

1. Vsakih deset let. Prihodnje štetje se vrši leta 1940.
2. 1,760,000.
3. Nad 600,000.
4. Dotična ženska je postala ameriška državljanica, ko je v letu 1905 poročila ameriškega državljanca, in je ostala državljanica tudi po smrti soproga.
5. Washington, Madison, Monroe, John Quincy Adams, Polk, Johnson, Grant, Garfield in McKinley.
6. Šest.
7. V torek, 3. januarja, 1933.
8. Soprog Mr. Cankarja, predsednika S. N. P. Jednotos.
9. Jos. Galicij v Rock Springs, Wyoming.
10. Fred Alber.

Odgovori na vprašanja

1. Vsakih deset let. Prihodnje štetje se vrši leta 1940.
2. 1,760,000.
3. Nad 600,000.
4. Dotična ženska je postala ameriška državljanica, ko je v letu 1905 poročila ameriškega državljanca, in je ostala državljanica tudi po smrti soproga.
5. Washington, Madison, Monroe, John Quincy Adams, Polk, Johnson, Grant, Garfield in McKinley.
6. Šest.
7. V torek, 3. januarja, 1933.
8. Soprog Mr. Cankarja, predsednika S. N. P. Jednotos.
9. Jos. Galicij v Rock Springs, Wyoming.
10. Fred Alber.

Odgovori na vprašanja

1. Vsakih deset let. Prihodnje štetje se vrši leta 1940.
2. 1,760,000.
3. Nad 600,000.
4. Dotična ženska je postala ameriška državljanica, ko je v letu 1905 poročila ameriškega državljanca, in je ostala državljanica tudi po smrti soproga.
5. Washington, Madison, Monroe, John Quincy Adams, Polk, Johnson, Grant, Garfield in McKinley.
6. Šest.
7. V torek, 3. januarja, 1933.
8. Soprog Mr. Cankarja, predsednika S. N. P. Jednotos.
9. Jos. Galicij v Rock Springs, Wyoming.
10. Fred Alber.

Odgovori na vprašanja

1. Vsakih deset let. Prihodnje štetje se vrši leta 1940.
2. 1,760,000.
3. Nad 600,000.
4. Dotična ženska je postala ameriška državljanica, ko je v letu 1905 poročila ameriškega državljanca, in je ostala državljanica tudi po smrti soproga.
5. Washington, Madison, Monroe, John Quincy Adams, Polk, Johnson, Grant, Garfield in McKinley.
6. Šest.
7. V torek, 3. januarja, 1933.
8. Soprog Mr. Cankarja, predsednika S. N. P. Jednotos.
9. Jos. Galicij v Rock Springs, Wyoming.
10. Fred Alber.

V A. D. sem bral, da ko ravno niso imeli drugega dela v Columbusu, pa je nekdo izračunal, da je v državi Ohio neka oseba, ki je zaslužila prošlo leto več kot pet milijonov dolarjev. Poročilo pravi, da ne smejo izdati imena dotične osebe. In da ne bo kakega nepotrebnege natolečevanja ali namigavanja, naj na tem mestu povem, da jaz nisem dotična oseba.

Zadnjič sem tole slišal, ki se mi zdi dobra. Zadnjič enkrat je bilo prav lepo vreme, zato neka družina sklene, da gre nekoliko na izprehod v Gordon park. Bili so že skoro v parku, ko se gospodar spomni, da je pozabil zaklenit drvarnico, kjer imajo spravljene premog. Hitro teče domov, zaklene drvarnico, vta-kne ključ v žep in hiti za družino, katero dohiti že pri jezeru. Proti večeru se vrne družina domov, pa kako se začudijo, ko dobijo pred vrati soseda, ki gospodarja nahurli: "Hej, kaj pa vam ne pada v glavo, da greste zaklenit mojo ženo v vašo drvarnico!"

"Ti prijatelj, svetuj mi, kaj bi napravil. Vselej, kadar pridem domov, pa dobim mojo hčer in sina mojega delodajalca, ki lepo na zofi sedita, pa za roke se držita. Ampak tega jaz ne trpim, ker je fant bogat in moja hčer nikoli ne bo vzela."

"Vrzi fanta pri vratih ven, pa bo mir."

"Si ne upam, ker bi morda potem zgubil delo."

"Pa punci reci, naj bo pametna in naj pusti faloto v miru."

"Oh, če bi ji ti ukazal, pa bo tako jezikala, da ne bo miru v hiši, nazadnje bo pa še žena ž njjo potegnila."

"No, potem ti pa ne morem drugega svetovati."

"Bom že kako napravil, da bo prav."

Čez par tednov se oba prijatelja zopet srečata in oni, ki je iskal nasveta, veselo zakliče:

"Ti, sem že našel pravo pot v moji zadevi."

"Res? Kako si pa to napravil?"

"Zof sem prodal."

Prijatelj Leo je kupil pred kratkim jahalnega konja, ki ga je dal v rejo Jerrytu v Genevo. Zadnjič enkrat sem ga opazoval, kako zna kaj jahat in prva njegova vaja se ni kaj posebno obnesla: vsakih pet minut padel jahač s konja. Pa ga pobaram: "Ti, kaj pa vendar delaš, da vsakih pet minut padeš s konja?"

"Ja, kaj misliš, da bom v zraku visel, kadar konj poskoči?" mi odgovori.

Tole mi je povedal prijatelj: Malo je neverjetna, pa bo morda še šla kako. Nekdo je vjel v postelji bolho. Ker je bil jako mehkega srca, se ni mogel pripravi do tega, da bi bil bolho ubil, zato je odprl žepno uro in bolho zaprl pod pokrovček. Ko zjutraj uro odpre, da vrže bolho ven, pa v svoje veliko začudenje zapazi, kako bolha sedi na minutnem kazalcu in se prav zadovoljno vozi okrog kot na vertikalaku.

Neki star čudak si je dal postaviti na svoj grob zavojček od cigar, na katerem pokrovu je stalo zapisano: "Dragi popotnik! Vzdigni tale pokrovček!" V zavojčku pa je bil prilepljen napis: "Tukaj počiva Jurij Kanon. Bog mu dal večni mir in pokoj, ti pa, firbec, zapri pokrovček in hajdi zbogom!"

Slovenska Dobrodelna Zveza

The Slovenian Mutual Benefit Ass'n.

UST. 18. NOV. 1910. INK. 13. MARCA 1914
V DRŽAVI OHIO V DRŽAVI OHIO

Sedeš v Cleveland-u, O., 6403 St. Clair Avenue.
Telephone: ENdicott 0886.

Imenik gl. odbora za leta 1932-33-34.

UPRAVNI ODBOR:
Predsednik: FRANK CERNE, 6033 St. Clair Ave.
I. podpred.: JOSEPH OKORN, 1096 E. 68th St.
II. podpred.: JULIJA BREZOVAR, 1173 E. 60th St.
III. podpred.: JOSEPH ROSA, 1824 Vine Ave. S. W., Canton, Ohio

Tajnik: PRIMOS KOGOL, 6518 Edna Ave.
Blagajnik: JERNEJ KNAUS, 1052 E. 62nd St.
Zapisnikar: JAMES DEBEVEC, 6117 St. Clair Ave.

NADZORNI ODBOR:
Predsednik: FRANK KACAR, 1233 Addison Rd.
1. nadzor: JOSEPH JARTZ, 1364 E. 43rd St.
2. nadzor: CECILIA BRODNIK, 4592 W. 136th St.
3. nadzor: JOHN TREK, 1590 Holmes Ave.
4. nadzor: ALBINA POLJANC, 90 — 16th St., Barberton, Ohio

FINANČNI ODBOR:
Predsednik: FRANK M. JAKSIC, 6111 St. Clair Ave.
1. Financ.: LEOPOLD KUSHLAN, 512 Ulmer Bldg.
2. Financ.: JOSEPH LEKAN, 3556 E. 80th St.

POROTNI ODBOR:
Predsednik: LOUIS BALANT, 1808 E. 32nd St., Lorain O.
1. porotnik: LOUIS JERKIC, 627 E. 167th St.
2. porotnik: FRANK ZORIC, 6219 St. Clair Ave.

GLAVNI ZDRAVNIK:
DR. F. J. KERN, 6233 St. Clair Ave.
GLASILO ZVEZE:
AMERIŠKA DOMOVINA, 6117 St. Clair Ave.

Vse denarne zadeve in stvari, ki se tičejo Upravnega odbora, naj se pošilja na vrh, tajnika.
Vse pritožbene zadeve, ki jih je rešil društveni porotni odbor, se pošilja na predsednika porotnega odbora Louis Balant 1808 E. 32nd St., Lorain, O.

Od Soče do Jadrana

—Na obletnico smrti pokojnega nadškofa Sedeja so njegove zemeljske ostanke na Sv. gori dne 28. novembra prenesli iz začasnega počivališča v grobnico za velikim oltarjem te cerkve. — 200,000 lir plače in še 24,000 lir poslanskih dnevnice dobiva znani požigalec tržaškega Narodnega doma poslanec Giunta. — V goriskih zaporih je umrl Bogumil Berbuč. — Dom duhovnih vaj so začeli zidati na Mirenskem gradu pri Gorici. — Novo družbo za regulacijo Vipave so sestavili v Gorici. Za regulacijo je bilo porabljenih doslej 275 tisoč lir, na razpolago pa bo baže danih novih 800,000 lir. — Na Banah zidajo vojašnico. — V Trzinu je v delu nova cerkev sv. Antona. — Iz konfiscije sta se vrnila Ciril Grmek iz Avbera pri Tomaju in Leopold Širca iz Godej pri Dutovljah. — Nedavno se je v spremstvu svojega očeta hotel vrniti iz Jugoslavije domov v Tomaj na Krasu posestnik sin Rudolf Škerlj. Ko sta se pripeljala z očetom do Postojne, so ju takoj obkolili karabinerji in morala sta izstopiti iz vlaka. Odvedli so ju na stražnico, kjer sta bila temeljito preiskana. Po

končani preiskavi so veleli očetu nadaljevati pot domov, sina pa so pridržali in ga nato odpeljali v Trst v zapor.

—Iz pregnanstva so se dalje vrnili: Ernest Hočevar, trgovec iz Hruševja, Andrej Žerjaj iz Boršta, kmečki sin Jeričev iz Ponikve pri Tomaju in občinski tajnik Željko. Nadalje so bili izpuščeni tudi kmetijski fantje iz Ravnice pri Gorici. — V zaporih so še: Grahor Tomaž, jugosl. državljani, gostilničar in mesar v Podbrdu, Stefan Kaltenekar in Zgaga Ivan. Sestri Rejčevi sta izpuščeni. V zaporih pa se nahaja še vedno Herman Kjuder iz Tomaja. — V Gorici je umrl 3. novembra 1932 upokojeni učitelj g. Peter Medvešek. Več let je opravljal kot župan občine Sv. Križ na Vipavskem.

— Na ognjišču se je hudo opekla in na posledicah umrl 4 letni Ciril Rustja od Sv. Križa na Vipavskem. — Ker je bilo v Tomaju na Krasu posestnik sin Rudolf Škerlj. Ko sta se pripeljala z očetom do Postojne, so ju takoj obkolili karabinerji in morala sta izstopiti iz vlaka. Odvedli so ju na stražnico, kjer sta bila temeljito preiskana. Po

S HARMONIKO NA MEDVEDA

(Piše Jaka)

“Orajt, orajt, pa naj bo po vašem, ampak odpuštam ti vam nikdar ne tega, da sta se mi obesila na puško. Zakaj nisem kar streljal, ko sem ga zagledal,” vpijem, ko nadaljujem pot v dolino. Ves dan mi je hodil po glavi samo ta srnjak, ki se mi je tako lepo postavil in čakal na obsodbo. Prepričan sem bil, da takega cilja ne bom nikdar več imel, pa če živim še sto let.

Ravno pred menoj se spusti krasna črna vervečka, ki se postavi na zadnji nožici, si s prednjima tačicama popravi in pogladi mustačce in me zvedave ogleduje. Na, sedaj se mi pa še ta pači! Pograbim krepelce na tleh in ga zabrusim proti vervečki, da bo nagajivka vedela norčevati se iz poštenih lovcev. Enkrat, dvakrat poskoči, pa je bila že visoko gori na drevesu od koder se sliši nje poredni črrrr. Nagajivka, poredna!

Kolovratili smo potem še vse popoldne po globinah in presekah. Razen par vervečic nisimo videli ničesar. Zato je obrnil vodnik Charlie našo čredo proti domu. Jaz sem hodil za ostalo

družbo in na vsakih pet korakov sem po enkrat zagodrnjal in obžaloval, zakaj da nisem streljal. Toda moj kes ni dobil nobenega odmeva pri cenjenih tovarših.

“Bog ve, kje sta Vilček in Rudy?” omenim enkrat, ko smo se napili mrzle studenčnice v neki kotanji in nekoliko pose deli.

“Sam ne vem kam bi bila šla,” pravi vodnik Charlie. “Za gotovo sem mislim, da ju bomo dobili v tisti dolini, ker sem jima povedal naj gresta tje in tam okrog lovita.”

“Morda sta našla kako sled in sedaj podita medveda proti Pittsburghu,” omeni Dutch.

“Ze mogoče, ampak mogoče je pa tudi obratno, da je medved dobil njiju sled in ju sedaj podi proti Clevelandu,” pri pomnim jaz, ki sem takoj dobil zeleno nevošnjivost v srce, da bi ta dva dobila medveda, mi pa nič.

“Če hočemo priti do voči v taborišče, se nikar ne obotavljajmo,” pravi Charlie. “Po dnevi se ne bojim, da bi izgubil

smer, ponoči pa ne garantiram nič.”

Charlie je malo pogledal po soncu, ki se je bilo že močno nagnilo, potem jo pa udari kar v celo čez hribe in doline in nas pripelje iz gošče komaj sto korakov od našega taborišča. To se pravi, da je nos!

Ko smo dospeli do šotorišča, sem najprej ostro premotril kuharja. kakšna sta jima pogleda in koliko sta še trdnih nog. Reči moram, da sta izkušnja dobro prestala, kar je tudi samo ob sebi konstatiralo, da sočček za časa naš odsotnosti ni še izhlapel. To jim je tudi rešilo življenje.

Ker je bila slavna goska že dopoldne opravila svojo dolžnost, je bilo treba za večerjo napraviti drugačen jedilni list. Ne da bi se naš kapetan kaj pogovoril s svojimi podložniki, je zopet pristavil mesene klobase, zelje in krompir. Se reče, saj za izbirat tako ni bilo, kvečjem, da bi servirali klobase na kak drug način pripravljene.

Ko so se skrile klobase v skrivnostno globino kastrole, smo povedali našemu kapetanu o uspehu našega lova in na njegovo čuteče srce sem položil vso zgodbo o srnjaku, ki me je tako ginljivo prosil, naj bi ga streljal, pa ga nisem smel.

“Trapa,” me je odkritosrčno pohvalil kapetan, “kaj pa poslušaj take tiče? Kar stisnil bi bil, pa če bi te tudi gledalo pol milijona lovskih čuvajev! Ej, da bi se meni postavil srnjček!” Takoj mi je malo odleglo, da sem vsaj enega dobil na tem svetu, ki je simpatiziral z menoj.

“Saj bi bil tudi jaz stisnil, da se mi nista obesila na puško Dutch in Tieber,” se opravičujem.

“Pa bi bil najprej s kopitom mahnil po njih, z drugim koncem pa po srnjaku,” pravi ves v ognju Gašper.

Glej ga šmenta, to mi pa še na misel ni prišlo, da bi se bil na ta način rešil svojih dragih prijateljev, ki sta me po vsej sili hotela rešiti iz skušnjave in spljati na pravo pot čistega krščanskega življenja.

“Vidiš, kako bi bili sedaj lepo peklj steak,” mi dela slino kapetan, “tako se ti bo pa cedilo izmed prstov od klobas in zelje boš srebali iz kante.”

“Lepo te prosim, Gašper, bodi no tiho in nikar me ne draži, kot sem že sam tak, da kar gorim,” se jezim.

V tem pa pristopi naš oberkuhar Eddie in prosi Gašperja, naj mu posodi lovsko puško-dvocevko in licenco, da gre malo po gozdu, če bo kako vervečko sklatil.

“No, kaj boš pa ti streljal, ko še puške v roki nikdar imel nisi. Da naj ti dam puško, potem naj se ti pa sproži, kajne. Tukajle sedi, pa kuri,” odvrne naš kapetan, ki očividno ni imel posebnega čisla do kuharjeve lovske sposobnosti.

“Saj ne rečem, da bom streljal, ampak malo po gozdu bi šel rad, da se malo sprehodim. Pa brez puške tudi ne bom hodil po gozdu,” prosi kuhar.

“No pa jo vzemi. Naboji so pa samo za vervečice in zajce, če boš kaj večjega videl, kar zameži in naprej pojdi, ali pa nazaj priteci, da bomo šli mi tje,” ga uči kapetan.

Eddie odide, mi pa posedemo okrog ognja in se globoko zamislimo v kastrolo in nje vsebino. Da bi si preganjal dolg čas, vržem dva krompirčka v žerjavico in ju počasi obračam. Mislim zopet pripeljejo na tistega srnjaka in spomnim se, kako bi bilo prijetno, če bi sedajle na razniju obračal srnjakov steak, mesto da obračam tista krompirčka po žerjavici. Globoko vzdihnem in za vzdih je našel odmev samo v kapetanovem srcu, kajti obrne se do mene in me sočutno vpraša:

“Pa se ti je bil dobro postavil?”

“Če ti pa rečem, da je tako stal, kot rekrut pred feldmaršalom. Tri minute se niti zganil ni. Najprej mi je pokazal

svojo levo ali srčno stran, nudeč mi vse pleče za tarčo. Ravno toliko, da se ni popraskal s zadnjim nogo po plečetu in mi rekel: ‘Semkajle jo pošlji kroglo, Jakec, prav semkajle!’ In ker le ni bilo svinčenke od nikoder, se je obrnil naravnost proti meni in mi pokazal vsa svoja junaška prsa. In ko tudi potem ni bilo nič, mi je obrnil zadnjo plat ...”

“Drugič pa najprej streljaj, potem pa šele za dovoljenje vprašaj,” me je podučil Gašper.

V tem pa zaslišimo nedaleč od šotorišča zamolkel strel in kmalu zatem še enega. “Eddie je vervečko videl, morda celo dve,” je pojasnil Gašper, ki ni polagal na strele posebne važnosti. Kmalu nato pa zaslišimo lomastenje po poti in sopihanje, kot bi se proti nam valilo najmanj petnajst medvedov na obisk. Vsi zgrabimo za puške in napeto čakamo, kdo se bo pokazal iz grmovja. Pa niso bili medvedje in tudi srnjaki ne, ampak oberkuhar Eddie je planil iz grmovja, kot bi go podilo kaka dva bataljona copernic. Vrže puško pod šotor, se sleče suknjič, potem se pa brez vsake besede k nam vsede in strmi v ogenj.

Ker ni bilo dobiti iz njega drugega kot prav globoko dihanje, ga pa kapetan vpraša: “No, kdo te je pa pripodil iz gošče?”

“Ustrelil sem jo.”

“Vervečko?”

“Ne, srno.”

“Kogaaa?” se začudi Gašper, “srno si ustrelil? Jaka, pogledaj no malo sočček, koliko je še piva notri. Fant je pijan ko muha in se mu vrti.”

“Če vam pravim, da sem srno ustrelil. Tako gotovo, kot tukajle sedim, sem jo. Greste lahko pogledat, če mi ne verjamete.”

“Nas vlečeš?”

“Kaj vas bom vlekel. Še malo počakajmo, potem pa pojdite z menoj, da jo zavlečem v grmovje, ker se prav s pota vidi. Kaj bi bilo, če bi sedajle prišel lovski čuvaj, pa bi jo videl. Saj jo nisem mislil, kar samo je prišlo. Sedel sem ob poti na nekem podrtem drevesu in gledal po drevju za kako vervečko. Kar naenkrat nekaj zašumi v grmovju pred menoj. Pogledam in glej: pet srn stoji kakih trideset korakov pred menoj in me zija, kot bi še nikdar ne videle poštenega človeka. In če vam rečem, da sam ne vem, kako se je zgodilo tedaj, mi lahko verjamete. Puško sem držal pod pazduho, pa se je kar obrnila proti srnam in sprožila. Ena srna je poskočila, se dvakrat zavrtela na mestu, potem pa telebnila na tla. Jaz pa stisnem puško k sebi in planem skozi grmovje semkaj.”

“Fant govori, kakor bi bilo res. Ne verjamem, da bi znal tako hitro lagati,” pripomnim jaz, ki sem se že veselil steaka.

“Koliko, praviš, da si jih videl?” vprašuje Gašper, ki je že prej imel opravka z lovci in je vedel natančno, koliko naj se da na besede povprečnega lovca.

“Enkrat sem že povedal, da sem jih videl pet in morda jih je bilo še več, pa nisem utegnil vseh prešteti, ker se je puška prehitro sprožila. Če mi ne verjamete, pa naj tam leži ustrajena srna, pa naj jo kdo vidi, pa bomo plačevali kazen, da bomo vsi črni.”

“Kaj boš sedaj tisto govoril o plačevanju, prej bi bil no to mislil. Če si jo ustrelil, je storjeno in sedaj je treba samo nekaj potuhtat, da srno spravimo sem in da nas kdo ne zaloti.”

(Dalje prihodnjik.)

—o—

Trije otroci umrli v stanovanjskem ognju

Westford, Mass., 28. decembra. V stanovanju Mr. in Mrs. Raoul Cote je nastal danes ogenj, v katerem so bili na smrt opečeni trije mali otroci družine. Starši niso bili doma, ko je nastal požar.

Paul Keller

CVET NAŠE VASI

Boštjanova Mina je oskrbovala torej majhnega otročička, ki ni bil njene krvi. Pač je bil krvi tistega moža, ki ga je ona ljubila, vendar pa tudi krvi ženske, ki ji je uničila srečo njenega življenja. Otroci sam ji je bil tuj po krvi, po nagnenju, bil ji je prav za prav sovražna.

Tudi Mino Boštjanovo je spreletela groznica spričo tuje krvi. Večkrat, kadar je pogledala v drobčkan, zgrabančen obrazček, ki sta se nanj pritiskali dve rdeči peščici, jo je zazebllo ob misli, da bo ta tuj otrok zmeraj pri njej, da si bo pridobil v hiši domovinsko pravico in da si je za vse življenje naprtila resno odgovornost. Kako naglo se je to zgodilo ob Olgini smrtni postelji; z besedico “ne” na vprašanje o krivdi, in z besedico “da” na veliko prošnjo! Resnično, smrt ne klepega in se ne obotavlja!

“Še poslovi se pa pojdi!” tako reče in porine dušo naglo skozi vrata, čeprav se še tako koprneče ozira za svojo. — V hiši je bila dojilja, oskrbovala je otroka. Mina je večkrat gledala, kako je kovala otroka, ga oblačila, devala v posteljico. Mina se je do svojega štirinajstega leta igrala z lutkami. Ker je bila že tako velika, se je igrala na skrivaj, ker je je bilo sram. Ko je nekoč prišla iz šole na počitnice, je bila medtem mati vse lutke razdala drugim otrokom in Mina se je splazila na vrt in se razjokala ko mati, kateri so pomrli vsi otroci. Dojila se je v hiši zelo uvaževala, kakor je to sploh navada tega stanu, in ni dovolila Mini, da bi ji na kakršenkoli način pomagala pri oskrbovanju dojenčka. Nerečne reči ni znala Mina prav prijeti v roke, niti ne škatle s praškom ali kosmiča bate; dojilja jo je koj pokarala in ji dajala nauke.

Učenik je spet hodil v šolo in poučeval namesto Novaka, ki ga je ženina smrt tako potrla, da ni bil za nobeno delo.

Deseti dan po rojstvu otroka je rekla Mina učeniku:

“Povejte gospodu Novaku, da mora biti otrok krščen. Delj ko dvanajst dni ne sme biti noben otrok brez krsta. Bom že za vse poskrbela, Novak mi naj le sporoči, ali mu je prav, da sem jaz za botro in kakšno ime naj dobi punčka. Tudi uradno še ni naznanjena, a za to je še dovolj časa. — A saj ste v tej zadevi vi, gospod učenik, uradna oseba.”

Učenik si je s prsti počesal dolge lase s tilnika na teme in je v zadregi odvrnil:

“Saj res, uradno otroka še nisimo vpisali. To se mora zgoditi, kajpa. No, pozabili smo, pa bomo zdaj storili.”

“Torej: kako naj je punčki ime, če mu je prav, da sem jaz za botro in kovač za botra, ker mi je pomagal otroka sem prnesti in je prišel pome, da sem šla k umirajoči materi.”

Učenik je obljubil, da bo vse dobro opravil. Vrnil se je in dejal, da je Novaku vse prav in naj dobi punčka ime “Marija.”

Mina je vsa osupla dolgo molčala; nato je rekla častitemu očku, ki je bil v Loki učenik in hkrati uradna oseba: “Vpišite: ‘Olga-Marija!’”

Uradnik se je začudil: “Olga?”

“Tako je.”

“Ali po materi? Olga Marija? Tako — tako! Torej najprej mati?”

“Seveda! Najprej ime matere in potem, ker gospod Novak tako želi, ime botre!”

“Olga-Marija!” je zamrmral starček, ko je stopal po stopnicah v svojo uradno sobo, ki je bila obenem glasbena soba. “Olga-Marija, naravnost muzikalično! Bom zložil na to ime pesem brez besed.”

33.

Klander, kovač, je bil spet silno razburjen. Da bo on krstni boter! Pa takega imenitnega otroka, te punčke, ki je bila hči učitelja, vnukinja samega vladnega svetnika, rejenka Mine Boštjanove! Klander je bil svoj živ dan zmeraj zelo častihlepen. Zato se je bil z najbolj zagriženostjo vno vno povzpeli pri konjkih do podčastnika. In v loški občini so ga vsi spoštovali, pa naj reče kdo, kar hoče — posebno še zdaj, odkar je imel — s pomočjo Mine Boštjanove — dobro uspevajoče gostišče. Gostišče je bilo tako gosposko, da se je komaj upal stopiti vanj, dasi je bilo njegovo. Gosposke goste je imel. Eden je bil pomočnik tajništva višjega deželnega sodišča. Še mlad človek, ampak — jih je imel za ušesi!

Krstni boter! Ah, koliko se je kovaču izjalovilo v življenju! Prvo kovačnico mu je reka odnesla, ura na kukavico je utonila in tista predrta reč z motornim kolesom! Le polovico kupne cene so mu doli potem v trgovini zanj, češ, “rabljeno je!” Po eni sami vožnji! — Krstni boter! Nekoč bi bil skoraj dosegel to čast pri nekem sorodniku, ki je bil zaposlen v opekarni. A ko je praznji suknjič že razobesil na sonce, da se prezrači, je došlo žalostno obvestilo, da so morali otroka v sili krstiti in da z botrstvom in botrinjo ne bo nič, ker je otrok že umrl. Častne zadeve so skoraj zmeraj za deva sreče. Kovač je imel malo sreče na svetu.

Ko je vrli mojster, to pot vzel praznji suknjič iz velike omare, ki je bila na podstrešju, in si ga ogledal pri luči, se je zgodilo nekaj prav žalostnega. Očrneli obraz kovača se je mahoma posul z nežnimi, zlatimi marogami, čim je dvignil obširni škric suknjiča proti soncu. In ko ga je pred nosom pregibal sem in tja, so po njegovih licih šegavo zaplesali sami sončni kolobarčki. Kovaču so omahnile roke.

(Dalje prihodnjik.)

MALI OGLASI

KRESSE'S MEAT MARKET

5335 Superior Ave.

Posebnosti za petek in soboto, s katerimi boste gotovo zadovoljni:

Plade kokoši za pečenje, ft. 17c

Teletina za pečenje, od šuldra, ft. 10c

Sveže klobase, 2 ft. za 25c

Pork chops v kosih, ft. 8c

Telečji chops v kosih, ft. 15c

Suhe male šunke, ft. ... 8c

Sveže šunke, ft. 10c

Prekajene butts, brez kosti, ft. 15c

Suha slanina, dva funta za 25c

Šreca, jetra, obisti, 3 ft. 25c

Če nameravate napraviti dobro in okusno domačo mast si preskrbite salo in špeh sedaj po 5c funt.

Se priporočam vsem cenjenim odjemalcem in želim vsem skupaj srečno Novo leto!

ANTON JANCIGAR,
poslovodja.

**SEDAJ SI NAPRAVI-
TE MAST, IMAMO
POLNO ZALOGO PO
5 in pol centa FT.**

ZA PETEK IN SOBOTO!

Pork shoulder, ft. ... 7½c

Cottage šunke, ft. 15c

Suha prata, ft. ... 10c-12c

Želodci, ft. 16c

Teletina za ajmoht, ft. 9c

Teletina za filanje, ft. 10c

Telečji steak, ft. 20c

Mlada prasetina, ft. ... 15c

**Najboljše doma sušene šunke, plečeta in prate do-
bite pri nas.**

**Voščimo vam srečno
Novo leto. Se vljudno pri-
poročamo, da kupite pri
nas za praznike!**

MATT KRIZMAN

6220 St. Clair Ave.

1132 E. 71st St.

NA KNJIGE!

Prav izvrstne obleke dobite na knjige International posojilnice in Custodian hranilnice. Dobre, trpežne obleke, suknje in površnike! In kje? Pri

Joe Perme

15607 Waterloo Road

Izdelujem fino krojaško delo. Odprl sem pravkar novo krojačnico in za početek bom dajal tudi na knjige. Vse ena cena je, na knjige ali gotov denar. Pri-nesite svojo posojilno knjižico z vami in naročite blago, nakar se dotična svota prepiše na mojo knjigo. Pripeljite s seboj tudi svoje znanec in prijatelje. Pomnite, da je to le časno. Se prav vljudno priporočam.

(Fri.Sat.X)

ZA SOBOTO!

Teletina za ajmoht, ft. 9c

Mleto meso, ft. 9c

Prešičja prata, ft. 9c

Sveže šunke, ft. 7½c

Vsem svojim odjemalcem se iskreno zahvaljujem za naklonjenost v letošnjem letu in se prijazno priporočam tudi v bodočnosti.

LOUIS OSWALD

17205 Grovewood Ave.

Zahvala in oprostitev

Prav lepo se zahvaljujem za tako obilna voščila na lepih božičnih in novoletnih razglednicah. Menda mi ljudje vračajo, kar sem jim jaz pošiljal spominov iz potovanja. Letos nisem razven par izjem nikomur pošiljal božičnih in novoletnih razglednic. Stori bom to pozneje, ko se ob priliki zopet podam kam na potovanje. Ob takih prilikah bom drage volje vrnil, kar ste mi voščili tako iskreno za

PRIJAZNO VABILO VSEM SLOVENSKIM FARANOM NA

DOMAČO ZABAVO

katere priredijo skupna društva fare sv. Vida
v prostorih pod novo cerkvijo sv. Vida

V NEDELJO 1. JAN. 1933

ob 7:30 zvečer

Vsem navzočim se bo servirala okusna večerja, po večerji pa se bo igrala tombola in razne igre s kartami. Trije lepi dobitki pri vratih. Vstopnina je samo 50 centov. Pridite in boste dobrodošli!

Vaški apostol

Za "Ameriško Domovino" prešavlja M. U.

Gospod Felician je prikimal. Vendar pa ni bila to pritrdiva filozofovim trditvam. Kajti gospod župnik sploh ni čul te modrosti, pač pa je le venomer gledal počivajočega. Tedaj je prijel mladega šumarja za roko. "Poglej Petra Janeza, Tone! Kako mirno leži — mrzel! In kljub temu še vedno pridiga!"

Tedaj je pritekla devica Katra, kar brez sape, z velikim zvikom na rokah. V skrbah, da bi se prečistiti prehladil, je privlekla vsega; njegove težke škornje, klobuk, volneno ruto in plašč.

"Samo škornje potrebujem!" je dejal gospod Felician. "Tisto drugo pa nisi zopet domov." Vrgel je copato z desne noge ter stopil v črno cev. "Pridi, Tone! ... Gori! ... Ubogi ljudje v sili in potrebi, bi dejal Peter Janez, pomagajmo jim!" Hitro si je obul še drugi škorenj — in ko je stal na trdnih podplatih, je veskakor tudi zopet našel zopet ravnotežje svoje duše. "Pridi, fant! In vsi ostali! Vsi morate z menoj! In ko bom nosil vodo ... tedaj se bom že domislil prave besede ... za svojo jutranjo velikonočno pridigo!" In prišel je teči.

Tone in Elizabeta za njim, roko v roki. Nato pa še Katra, s celim zvikom nepotrebne obleke: "Gospod župnik, prehladili se bodo! ... Jezus, Marija, vsaj plašč naj si ogrnejo! ... Gospod župnik, dobili bodo ralmati-zme!" In ker je ni hotel gospod Felician slišati, je izbruhnila v solze: "Odnehati moram ... oni ne bodo svoj živ dan več pametni!"

Marijana je bila ostala pri smehljajočem se Petru Janezu. Ob vznjožu je sedela, prekrižanih rok. Pa ni molila več, le venomer je gledala ta njegov tak pokojni smeh, kakor bi se ga hotela tudi ona naučiti — za vse svoje življenje!

Luč je bila dogorela in ugasnila. Rudeča noč pa je metala svoj krvavo rdeč odsev v ječo. In sem pa tja so švigile mimo vrat iskric. Niso pa bile to iskric s pogorišča — pač pa iskric iz filozofove pipe. Ta je sedel na pragu, pustil, da so drugi gasili, sam pa je zadovoljno skrbel, da ne ugasne ogenjček pod njegovim nosom.

Velika noč! Po tistem meglenem dnevu, se je bilo zjasnilo. Jutranje solnce je posijalo na pogorišče. Pogorele so bile štiri hiše poleg občinske bajte, v kateri je stanovala Marijana. Še tisto noč so bili prenesli Petrovo truplo k šumarju v izbo, kjer so ga položili na pare. Ob pogledu na mrtvega apostola, se je storilo tudi staremu šumarju milo. Tiho je stopil k sinu, položil mu roko na ramo. In tedaj prvič v svojem življenju je privel sina k sebi. Nato pa je prijel njegovo roko in Elizabetino ter ju združil. In stopil je k Mari-

jani, ki je ihtela klečala ob Petrovem mrtvaškem odru, dvignil jo ter ji prijel govoriti tolažilne besede, kajti razumel je, kaj mora mati čutiti ob mrtvem sinu. Razumel pa je, da je bil Marijani Peter Janez več kot lasten krvni sin.

Pridiga gospoda Feliciano je bila tisto Velikonoč tako kratka, kakršne ni še nikdar obdržaval. "Preljubi v Gospodu!" jim je dejal. "Zadnja noč se je bila pričela v sovraštvu in praznovanju. Kaj mislite, kako je bilo pri sreču našemu ljubemu Zvečarju, ki je baš vstal iz groba, ko je gledal zadnjo noč na našo vas? Pač so mu morale grenke solze žalosti padati na njegovo neskončno dobrotljivo srce! Trideset let sem vam pridigal, vas skušal spreobrniti, pripeljati in sem med vas še poln ognja, navdušen. Danes sem star, ni več v meni one moči, onega ognja, ki sem ga prinesel med vas. Vendar pa še vedno trdno in neomajeno verujem in sem prepričan, da ni bila zadnja noč zama, pač pa da je mejnik med zlobo — in krščansko ljubeznijo, ki nam jo je dal sam naš preljudi Zvečar! Amen!" In tedaj je gospod Felician dvignil knjigo, v katero so vpisovali oklice, in, katero so vsi verniki poznali. "V sveti zakonski stan želita vstopiti Anton šumar, sin živega ... in Elizabeta ...". Gospod Felician ni videl, pač pa je čutil, kako razpoloženje je nastalo tisti trenutek, ko je izgovoril to ime, po cerkvi. In kar niso dosegle vse njegove pridige in vsi njegovi nauki, je dosegla ta mlada ljubezen! Ko so dan kasneje pokopavali Petra Janeza, je šla za krsto vsa vas.

Tisti teden po tretjem oklicu se je vršila poroka. Vaška godba se ni zama vadi valčkov in poskočnic. Na ohešt je bila povabljen vsa vas. Kogar niso naravnost povabili, je prišel sam, kajti nihče več ni želel — da je bila nevesto s svojo materjo šele pred kakimi tremi tedni čarovnica.

Tudi v Zilski Bistrici so imeli poroko. Starejši vdovec se je bil poročil z Breznikovo Juliko. Kakih šest mesecev po tej poroki je povila Julika prvorojenica. Bil je to krepak dečko, a vsi, razen stare Breznikovke in poroknice, so se čudili, ker je bil tako na las podoben — velikemu hlapcu Jaki.

Marijana se je bila postarala v teh desetih letih. Stari šumar je ni več pustil iz hiše in tako se je naselila v Petrovi čumnati. Tudi stari šumar je docela osivel, a je nosil svoja leta dokaj krepko. In glej, ga, starca, kako je poživljal od tedaj, ko sta se naselila v hiši še druga dva stanovanca: mladi, vedno se smehljajoči Tonček in, dve leti za

njim, še črnolasa navihanka Lizabetka! Od tedaj naprej je stara Malarica zopet začela delati cerkvice in kapelice in kočice, vendar pa ne več za prodaj pač pa — za domačo vporabo. In kakor bi se domenili, so vsako leto, prihajali isti dan pomladi na pokopališče; od ene strani stari starca, s sinom in hčerjo ter dvema vnukoma, z druge pa sklonjen starček, stari gos-

pod Felician Vodnik. In poklekali so ob grobu Petra Janeza, katerega je krasil lep kamen in prve pomladanske cvetke. Njih oči pa so bile obrnjene gor proti nebu, a iz njih src je vrela ena sama molitev: "Gospod, ki si ljubezen, daj da ostane tvoja ljubezen vedno pri nas. Amen!"

("Konec.")

Vesti iz domovine

—Novi grobovi: V Kovorju je umrla Ana Košir, roj. Dobro. —VMaršičih nad Ortnikom je umrl Janez Oblak (p. d. Krajčkov oče), bivši dolgoletni občinski svetovalec občine Sv. Gregor. —V Vidmu ob Savi je umrla posestnica in trgovka Marija Kocmur, stara 88 let. —V št. Vidu pri Stični je umrla Marija Krašovec, rojena Jaklič. —V Krškem je umrl Ludvik Jesenšek. —Pri Dev. Mar. v Polju so pokopali 76-letno H. Šubice iz Vevč, ki je dala življenje 16 otrokom. —V Ribnici je umrl graščak Anton Rudež. —V Rožni dolini pri Ljubljani je umrla Ivana Treo. —V Ljubljani so pokopali Nežo Vajda. —V Vipavi so položili v grob ravnatelja tamošnje posojilnice Franca Puncuha. —V št. Vidu nad Ljubljano so zapeli zvonovali Barbari Doležal, roj. Zalokar. —V ljubljanski bolnici je umrla Lucija Majhen. —Na Homcu pri Kamniku je umrla Terezija Rode. —V Šmihelu nad Mozirjem je umrla Marija Konečnik. —V Novem mestu je umrla Otilija Praprotnik. —V Podbrezju pri Mariboru je umrl Alojzij Jerič. —V Ljubljani so položili v grob Franca Rapuš. —V Ljubljani je umrla Franciška Ločniškar, roj. Jereb. —V Mali vasi pri Ježici je umrl Josip Skerlep. —V Ptujju je umrl Valentin Jelusič, star 82 let. —V Krašnji je umrl Janez Klopčič.

—Negode in poškodbe. Lužar Vinko, mesarski pomočnik iz Brezovice pri Šmarjeti, je mesarski pomočnik v Kostanjevici. Nedavno se je napravil v Zaboršt pri Škofjancu nakupoval teleta. Na potu sta ga napadla dva fanta iz Zaboršta, ga pobila s koli na tla in mu prizadelo hude poškodbe na glavi in na desni rami, lažje poškodbe pa tudi drugod po životu. Težko poškodovani Lužar se je komaj privlekel na dom svojega brata v Brezovico.

Poglačen Janec, progovni delavec iz Ručetne vasi pri Semiču, je vozil z nekaterimi tovariši na vagončku na progi proti Črnomlju precejšno množino železja. Med vožnjo je zavora odpovedala, železniški delavci so poskakali na tla. Pri skoku se je pa zadel Janec Poglačen ob železo in padel na tla ter se poškodoval nad desnim očesom ter si zlomil eno rebro.

Sever Jože, posestnikov sin iz Nestopljive vasi pri Semiču se je sprl v gostilni s svojim tovarišem, ki ga je v prepiru sunil z nožem v desno stegno. Rana si cer ni bila huda, a se je inficirala.

Rapuš Matija, progovni čuvaj v pokoji iz Mirne peči, je rezal slamo na slamoreznici. Po ne previdnosti, pa si je obrezal lajket desne roke.

Butala Janec iz Brdarcév pri Dragatušu je naprezal konje. Pri tem poslu ga je udaril konj s kopitom po glavi nad levim ušesom. Zadobil je pretres možganov in resno poškodbo.

Kržičnik Slavko, župnikov pastirček iz Kostanjevice, je padel živino. Ker so bila tla mokra, mu je spodrsnilo. Pri padcu si je zlomil desno roko nad lahtom.

Vsi se zdravijo v bolnišnici usmiljenih bratov v Kandiji. —Smrtno nevarno obstreljen tihotapec. V Vrhu, nedaleč od Starega trga, je prebival brez vseh sredstev nekdanji posestnik Antončič, oženjen in oče petih nedoraslih otrok. Zaradi silne bede, v kateri je živel družina, je mož zašel na kriva pota in se lotil tihotapljenja. Na državni praznik okoli 14. ure se je mož odpravil dobro obložen s kotonino, svilo in drugim iz Italije preko meje naše države. Spremljal ga je neki njegov tovariš, ki mu je bil za vodnika, ker sam Antončič ni dobro poznal poti. Ko sta bila na naši strani, so ju opazili naši graničarji in so ju pozvali, naj obstaneta. Antončič pa se za pozive ni brigal, nego se je pognal v divji beg in odvrnil vse blago, medtem ko je njegov tovariš obstal in so ga graničarji odvedli na stražnico. Ker se Antončič tudi na ponovne klice ni ustavil, je eden vojakov v izvrševanju svoje službene dolžnosti ustrelil proti njemu in ga nevarno ranil. Krogla je zadela Antončiča v pleča, mu prebila pljuča ter mu na prsih nad srcem izstopila. K ranjencu so takoj prihitali graničarji, mu nudili prvo pomoč ter ga odpeljali na njegov dom. Domači so poslali v Lož po banovinskega zdravnika dr. Raznožnika, ki je ugotovil, da je rana smrtno nevarna in da skoro ni upanja na okrevanje. Ker bi bolnik zaradi prevelike izgube krvi ne mogel prenesti prevoza v ljubljansko bolnišnico, je zdravnik to odsvetoval.

—Hrbtnico si je zlomil. Prav huda nesreča se je pripetila tudi v Šmihelu pri Žužemberku. Anton Blatnik, 33 letni posestnikov sin, je šel sekat drva, neznano mu je pa spodrsnilo in je tako nesrečno padel, da je nezavesten obležal. Domači so ga prinesli domov in prepeljali v ljubljansko bolnišnico, kjer so ugotovili, da si je nesrečni Blatnik zlomil hrbtnico.

—Strašna smrt. Predzadnjo soboto večer je, kakor običajno, spal v domačem hlevu posestnik Ferdinand Kozjek iz Brezna. Na nepojasnjeno način sta se mu odvezala oba vola od jasl in tavaljo po hlevu. Eden je stopil z vso težo Kozjeku, ki je spal na tleh, no treh. Pritisk je bil

tak, da so nesrečnežu izstopila čreva. Naglo so ga prepeljali v mariborsko bolnišnico, kjer so se zdravniki zelo trudili zanj, a je bila vsaka pomoč zama.

—Župni upravitelj Valentin Mihelič. V nedeljo, 27. novembra popoldne je nenadoma umrl v Novi Oselici nad Škofjo Loko ondotni župni upravitelj Valentin Mihelič. Pokojni je bil rojen v Kropi dne 13. januarja 1885 in bil v mašnika posvečen dne 4. januarja 1911. Najprej je bil eno leto kaplan v Glinjah, nato pa upravitelj župnije Planina pri Črnomlju od marca 1913. Zatem je odšel v Ameriko, kjer je služboval v Clevelandu in po raznih krajih do začetka letošnjega leta. Ko se je vrnil v domovino, je bil letos v februarju nameščen kot župni upravitelj v Novi Oselici.

—Litija. Prav na široko je zamahnila bela žena te dni s svojimi smrtno koso po našem kraju. Pokopali smo predilniškega mojstra Franca Zupancič. Umrla je dalje najstarejša litijska občanka, 97 letna Marija Čožova, mati posestnika Hribiška iz Jablanških Lazov. Pokopali so jo na Jablanško pokopališče. Dlje se je vršil pogreb litijske okr. babice, popularne Marije Dolškove, ki je bila 80 let stara ter je vršila svoj težavni babiški poklic skozi 45 let v našem okraju in prinesla na svet okoli 3000 zemljanov. Pokopali smo tudi daleč naokoli znanega gostilničarja in lesnega trgovca g. Antona Femca, pd. Šnodelbirta iz Cerovca, ki je dočkal 66 let.

Državlanski papir

V urad zveznega pravdnika McDermotta v poštnem poslopu je prišel včeraj Charles Gregory, 7608 Lawn Ave. S seboj je prinesel državljanski papir, katerega je položil na pisalno mizo zveznega pravdnika rekoč, da ne želi biti več ameriški državljan. Na vprašanje, kaj je vzrok temu, je odgovoril, da je 20 let delal za mesto, sedaj pa pa zgubil delo, češ, da je volil za Morgana, a v resnici trdi Gregory, da je volil za Millerja. Gregory je poznan kot prijazen star mož, ki je vedno skušal podpirati one, ki so še v večji potrebi kot je pa on sam. Milo se mu stori, ker je zgubil delo. Zvezni pravdnik McDermott je skušal pogovoriti Gregoryja, češ, naj vzame državljanski papir s seboj, toda Gregory ga je pustil na pisalni mizi in odšel. Po mnenju zveznega pravdnika Gregory se sploh ne more odrediti zveznemu državljanstvu, razven če vloži tozadevno prošnjo na zvezno sodnijo ali če izda Zedinjene države. Papir so mu po pošti poslali nazaj. Skušalo se bo med tem dobiti delo zanj.

* Ameriško poslanstvo v Rimu se je preselilo v bivšo kraljevo palačo.

LED IN PREMOG

TOČNA POSTREŽBA
JOSEPH KERN
SLOVENSKI RAZVAŽALNO
LEDU IN PREMOGU
1194 E. 167th St.
Pakliči: KEmore 4381

SELITEV

John Oblak
1161 E. 61st St.
Tel. HEnderson 2730
(Wed. Fri.)

VABILO!
Kluba Društev Slovenskega Narodnega Doma

katera priredijo

plesno veselico

NA SILVESTROV VEČER, 31. DECEMBRA 1932
V SPODNJI DVORANI SLOVENSKEGA NARODNEGA
DOMA, ST. CLAIR AVE.

Čenjeno občinstvo se vljudo vabi, od daleč in blizu, da posetite ta naš večer, ter se še enkrat prav po domače skupno razveselimo, in si polnočijo, kot to navada, voščimo srečno novo leto.

Odbor deluje, da pripravi in postreže posetnike na ta večer z vsem najboljšim, okusna jedila pa tudi za žejna grla ima klub nekaj posebno dobre kapljice.

Bob Tekautz orkestra od ene ure jutraj.

K obilni udeležbi vabi

Odbor.

Vabilo na VESELICO

ki jo priredi

društvo Vipavski raj, št. 312 SNPJ

NA SILVESTROV VEČER

V GORNJI DVORANI SLOVENSKEGA DOMA, HOLMES AVE.

Pričetek ob 7:30 zvečer

Za ples igra godba Bled

Za najboljšo postrežbo v vseh ozirih bo skrbel odbor, zato se tem potom prav prijazno vabi vse naše prijatelje, zlasti pa društvenike k obilni udeležbi.

Vstopnina 25 centov

FRANK G. GORNIK

SLOVENSKI ODVETNIK

V mestu (čez dan)
1259 Union Trust Bldg.
E. 9th in Euclid Ave.
Telefon Main 7260.

Podružnica na 15335 Waterloo Rd.
Suite 2, v Slov. Del. Domu
Zvečer od 6:30 do 8:00.

Telefon: KEmore 1244

JOSEPH ZORMAN

ODVETNIK

6411 St. Clair Avenue (v Slovenskem narodnem domu)
Uradne ure: 10-4; zvečer 7-8. Ob sredah: 10-12.

'Rheuma Sal'

najboljše sredstvo, da se
odpravi revmatizem

MANDEL DRUG CO.

15702 Waterloo Rd.

JOHN KOMIN

6430 St. Clair Ave.

JOHN CASS

797 E. 185th St.

Društvo "Naš dom," št. 50

Slov. Dobrodne Zveze

vabi na

ZABAVO ZA
STAREGA LETA VEČER

V SOBOTO, 31. DECEMBRA

na 8322 Rosewood Ave.

Vstopnina je samo 10 centov, in bo tudi dobiček pri vratih. Vse najboljše bo preskrbljeno za jedajo in pijačo in veselo zabavo. Pridite vsi naši prijatelji!

TREBUŠNE PASOVE IN
ELASTIČNE NOGAVICE

imamo v polni zalogi. Pošiljamo tudi po

pošto.

MANDEL DRUG CO.

15702 Waterloo Rd. CLEVELAND.

Michael Casserman

PLUMBING & HEATING

18700 Shawnee Ave.

KEmore 3877

Dr. A. L. Garbas

SLOVENSKI

ZOBODRAVNIK

6411 St. Clair Ave.

v Slov. Nar. Domu

soba št. 10

Tel. HEnderson 0919

VABILO
NA
PLESNO VESELICO

katero priredi društvo Danica št. 34 S. D. Z.
NA SILVESTROV VEČER

v Slovenski Delavski Dvorani na Prince Ave.
Igra Beacons Melody Pilots godba